

Blago prijateljstva

Nisam ni najljepša ni najpametnija, ali sam super sretna jer sam okružena ljudima koje volim. Uz mene je uvijek moja obitelj i moje tri najbolje frendice: Mona, Matea i Manda. Nas četiri smo nerazdvojne. Kad bi neko pitao, govorila sam da su mi sve tri najbolje frendice, ali ipak najviše volim Monu. Uvijek me zna nasmijati i stalno je tu za mene. Nikada ju nisam morala tješiti jer nikad nije tužna ili nesretna. Rastužila bi se samo u trenucima kada sam ja zbog nečeg bila tužna i tada bi uvijek smislila neko super rješenje. Mona je već tri godine u vezi s Goranom i zaista su predivan par.

Jedan dan Mona nas je pozvala kod sebe jer je bila sama doma. Rekla je da za nas ima neko posebno iznenađenje. Iako sam bila nestrpljiva, na kraju sam došla posljednja. Kod Mone su već bile Matea i Manda, ali i neka meni potpuno nepoznata cura. *„Sad kad ste svi tu, predstaviti ću vam moju novu prijateljicu koja se jučer doselila u kuću do moje. Cure, ovo je Eva. Eva ovo su moje frendice: Matea, Manda i Manuela.“* rekla je radosno Mona. Iako mi se na prvi pogled Eva nije nimalo svidjela, pravila sam se da sam oduševljena. U jednom sam trenutku mislila da sam možda samo ljubomorna jer sam se pobjerala da će mi preoteti Monu, ali ta mi je cura bila užasno antipatična. Bila sam nekako ljuta na sebe jer nisam mogla shvatiti zašto se ponašam kao da mi je Eva najgori neprijatelj, a uopće je nisam poznavala. Na povratku kući cijelo sam vrijeme razmišljala o Evi i odlučila da ću ju pokušati bolje upoznati. Sutradan sam nekoliko puta zvala Monu na mobitel, ali nije mi se javljala. Dobro, možda je zauzeta pa mi se ne može javiti, pomislila sam.

No, Mona me nekako počela izbjegavati. Nije mi odgovarala na poruke, nije se javljala na pozive. Odjednom me počela izbjegavati i Manda. Nije mi ništa bilo jasno. Zašto se tako ponašaju? Vidjela sam ih kako se zajedno šecu s Evom i smiju kao mi nekad. Zar im je Eva postala draža od mene? Bila sam užasno povrijeđena. Jedan dan sam konačno sreća Monu i pitala je: *„Što ti je? Zašto me izbjegavaš?“*, a ona mi je odgovorila: *„Kako to misliš što je meni? To ja tebe trebam pitati? Što je tebi? Mrzim te! Kakva si ti to prijateljica?! Kako si mogla?!“*. Ništa mi nije bilo jasno, a najviše od svega zaboljelo me što je rekla da me mrzi, nakon svega što smo prošle. *„O čemu govoriš?“*, pitala sam ju začuđeno. *„Ne pravi se glupa, sve znam!“*, rekla mi je s mržnjom. *„Što znaš?“*, upitala sam ju i dalje ne shvaćajući o čemu govori. *„Znam za tebe i Gorana, znam da si mi ga pokušala preoteti, ali nije ti uspjelo jer on voli mene!“*, vikala je. *„Što?? To uopće nije istina! Otkud ti to?“*, upitala sam ju, razočarana što uopće može pomisliti da bih mogla napraviti nešto takvo. *„Ne laži!!!!“*, zaderala se. *„Ne vjeruješ mi? E pa onda stvarno nisi prava prijateljica“*, rekla sam na rubu plača i otrčala kući. Zatvorila sam se u sobu. Moj je život uništen. Izgubila sam prijatelje. Jedino što mi je ostalo moja je obitelj. Mona mi ne vjeruje, ona koja je još jučer znala svaku moju tajnu. Toliko smo toga prošle zajedno. Zajedno smo se smijale, sve smo radile zajedno. Odjednom je sve to nestalo, kao da naše prijateljstvo nikad nije ni postojalo. Matea i Manda također mi nisu vjerovala. Bila sam prestravljena. Mama je ušla u moju sobu i vidjela me kako plačem. *„Manuela, što ti je?“*, upitala me zabrinuto. *„Ništa.“*, odgovorila sam joj. *„Nemoj mi lagati“*, nastavila je mama, *„Zašto onda plačeš? Odmah mi reci što je bilo“*. Shvatila sam da joj moram reći, morala sam se nekome izjadati. *„Izgubila sam sve frendice. Ostala sam sama.“*, odgovorila sam joj i dalje plačući. *„Nisi sama. Imaš mene i tatu. Ako ti ne vjeruju, nisu vrijedne tvojih suza.“*, rekla je mama. *„Imaš pravo, neću više plakati ni zbog koga. Nisu*

vrijedne mojih suza!“, rekla sam odlučno brišući suze. Mama je izašla iz moje sobe, a njezine su me riječi stvarno utješile. Ja nisam ništa kriva. One su mi prestale vjerovati ni zbog čega. Pa to je njihov problem, a ne moj. Pokazale su mi kakve su zapravo frendice.

Dok sam tako razmišljala, čulo se zvono. Otišla sam otvoriti vrata i iznenadila se kad sam ugledala uplakanu Mateu. „Što ti radiš ovdje? Odlazi!“, rekla sam ljutito. „Mona je i mene odbacila poput krpe! Više mi ne vjeruje!“, rekla je i dalje plačući. „Uđi.“, rekla sam joj. Odmah smo otišle u moju sobu. „Zašto ste se posvađale?“, upitala sam ju znatiželjno. „Odjednom je samo počela vikati da je Goran samo njezin i da ga ostavim na miru.“, ispričala je Matea, brišući suze. „To je isto rekla i meni!“, rekla sam začuđeno. „Ima još nešto.“, rekla je. „Što??“, upitala sam. „Jučer kad sam se vraćala iz škole, vidjela sam iza škole Evu s Goranom. Činilo mi se da ga pokušava zavesti, ali on ju je gurao od sebe i nešto vikao.“, ispričala je Matea. „Pa sad mi je sve jasno! Kako to prije nisam shvatila?“, rekla sam sama sebi. „Što? O čemu se radi?“, pitala je Matea kojoj ništa nije bilo jasno. „Diži se! Idemo brzo do Mone!“, rekla sam umjesto odgovora.

Kod Mone su naravno već bile Manda i Eva. „Što vi radite ovdje?“, ljutito je pitala Mona. „Nisam trebala doći jer nisi zaslužila, ali smo nekad bile nerazdvojne prijateljice pa sam ti htjela objasniti. Mona, za sve je kriva Eva.“, počela sam joj objašnjavati. „Kako se usuđuješ?“, prekinula me Eva. „Pusti me da završim. Čim si se doselila, poželjela si Gorana. Lagala si Moni da si nas vidjela s Goranom, a zapravo si ga ti htjela zavesti. Samo mi nije jasno zašto si nas željela posvađati s Monom.“ Sve sam im objasnila. „Istina je, bila sam ljubomorna na Monu. Željela sam biti poput nje. Htjela sam imati tako cool dečka i starce. Zato sam ju odlučila uništiti. Željela sam da ostane sama, bez prijateljica. Žao mi je zbog svega. Neće se više ponoviti.“, priznala je Eva. „Vjerovala sam ti. Kako si mogla? Odlazi!!!!“, zaderala se Mona.

Iako je već prošlo nekoliko dana, još uvijek ne mogu vjerovati kako netko može nositi toliko zloće u sebi. Eva je sve priznala, ali u njezinu glasu nisam osjetila nikakvu grižnju savjesti. Mona nam se danima ispričavala i iako nam je trebalo neko vrijeme, ipak smo joj sve oprostile. Prava prijateljstva, bez obzira na prepreke, ipak traju vječno. Mislim da nas više ništa neće moći razdvojiti.

Monika Iveković, 8. razred